

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 3.

Ljubljana, dné 1. marcija 1895.

III. tečaj.

Odcvetela rožica.

Ko ste prebrali, mali čitateljčki, napis »Odcvetela rožica«, mislili ste morda, da boste zvedeli kaj o pisani rožici, katero je umorila mrzla burja. No, nikar se ne ustrašite, če ste se zmotili. Povedal vam bom nekaj o lepši rožici, kakor so one, ki cvetó spomladi in po leti. Glejte, ta lepa rožica je bil Vrtarjev Janezek ali, kakor so ga klicali v šoli, Janez Urbančič. Bil je najpridnejši učenček v prvem razredu. Tega marljivega in pobožnega Janezka je vzel Bog pred nekaj dnevi v nebesa. Umrl nam je, čeravno je bil bolan samo tri dni. Ker je bil tako blag učenec, vem, da so angeljčki v nebesih komaj čakali, da je prišel k njim, in se veselili sedaj v njih družbi.

Koliko pa, mislite, da je bil star ta naš Janezek, ki je umrl tako nepričakovano? Bil je prav mlad, imel šele sedem let. Hodil je prvo leto v šolo. Pred petimi meseci je sedel prvič v šolski klopi. Čeravno pa je bil še tako mlad, vendar je bil vzgled vsem učencem. Le poslušajte, kako lepo se je vedel doma, na poti, v šoli in v cerkvi.

Kakor hitro je čutil, da so vstali zjutraj njegova dobra mama, že ni mogel več ležati v gorki postelji. Urno je vstal, lepo se prekrizal, oblekel in umil. Morda mislite, da je sedaj že vprašal mamo, če bo kmalo kuhan zajutrek? O, ne. Sedaj je lepo pokleknil, prav pobožno opravil jutranjo molitev ter še posebej molil v čast svojemu angeljčku varihu, potem je šel še-le k svoji mami.

Nikoli ni šel prezgodaj v šolo, pa tudi ne prekasno. Dobro je imel preračunjeno pot do šole. S slabimi tovariši se ni pečal; najrajši je hodil sam. Če se je pa kdaj pridružil komu, izbral si je kakega pametnega in čednostnega sošolarčka. Prišedši v šolo, šel je tiho na svoj prostor in mirno čakal, dokler niso prišli gospodičina učiteljica v šolo. Ko so pa gospodičina odprli vrata, vstal je hitro ter spoštljivo pozdravil: »Hvaljen bodi Jezus Kristus«. Pred šolo in po šoli je molil tako pobožno, kakor v cerkvi. Roki je imel lepo sklenjeni, gledal pa je na podobo Križanega na steni.

Po molitvi je tiho in mirno sedel na svojem prostoru, katerega ni nikoli zapustil brez dovoljenja. Zvesto je pazil na vse, kar so pripovedovali gospod katehet, ali pa učiteljica. Kadar je bil poklican, vstal je lepo in mirno odgovarjal. Če ni bil vprašan, imel je svoji mali ročici vedno na klopi. Kako se je pa tudi pridno učil! Drugi učenčki so komaj poznali štiri črke, naš Janezek je poznal že vse. Če so katehet ali učiteljica vprašali: »Kdo vé?« Janezek je bil gotovo prvi, ki je lepo in mirno vzdignil roko ter pokazal s tem, da on vé. Ličanov Francek še ni vedel, koliko je jedna hruška in še jedna, Vratarjev Janezek je pa znal šteti že do sto. Najrajše pa je poslušal lepe zgodbe, kakoršne so pravili gospod kapelan o malem Jezuščku. Svoji sestrici doma je rekel, da bi bil najrajši pri malem Jezuščku v jaslicah, da bi ga malo pogrel. Tako se je vedel naš Janezek doma, na poti in v šoli.

Vem, da bi pa tudi radi slišali, je-li Vratarjev Janezek rad hodil v cerkev. No, kar naravnost vam povem, da je bil vsako nedeljo in praznik, tudi ko je bila huda burja, pri sv. maši in pri večernicah. V cerkvi je klečal najrajši pred velikim oltarjem in tako lepo molil, da

so se mu vsi čudili. In kako pazljivo je poslušal pridigo, če tudi je bil tako majhen. Ko je prišel iz cerkve domov, poiskal je hitro svojo mamo ter jim pravil vesel, kar si je bil zapomnil pridige.

Tak je bil Janezek. Pobožno je molil, rad se je učil in lepo se vedel, zato ga je pa ljubi Bog tako hitro vzel v sveta nebesa. Otroci! posnemajte Vrtarjevega Janezka in ljubil vas bode Bog, radi vas bodo imeli vaši skrbni stariši in učitelji. *Fr. —ek.*

Tri cvetice.

Ko prišla je zala pomlad,
Priklile so tri cvetice
Na vrtu iz mehke zemlje,
Na vrtu iz male gredice.

Kakó so lepe, kako dišé!
Kraljice so vsega cvetja.
Vijolica, lilija bela,
Vrtnica se zove tretja.

Vijolica skrita kaže
Ponižnost, ki vsak jo ceni,
Nedolžnost lilija bela,
Vrtnica ljubezen pomeni.

O da bi vedno cvetlè
Iz vrta — iz srca mladine
Ponižnost, jasna nedolžnost,
Ljubezen Boga, domovine!

Anton Medved.

Sama sreča?

(Kajtimar.)

VI.

Krojaška je plela korenje. Proti večeru pride Janez z vozičkom na njivo ter pripelje s seboj tudi dveletnega Srečka. Naložé strnišče na voziček ter se napotijo domov. Naloženo je bilo visoko, vendar je sedel na vrhu Srečko; saj veste, otrokom se tako prijetno zdi, če se morejo malo »cici« — če se majhno peljčkajo. Prav toliko veselja kakor Srečko na vozu pa je imel Janez, ki je bil za konja. Ej, to je bil isker konjič, pa tudi muhast! Mati so pa potiskali ter opirali Srečka, da ni padel na tla.